

теленъ Израилтянинъ, по имя Неемія ; той былъ царскый виночерпій. Единъ отъ неговы-тъ пріятели , называемый Ананія, стигнълъ въ Сузъ изъ свое-то отечество , и като отишълъ да ся види съ Нееміѣ, расказалъ му, че ако и да е сограденъ храма-тъ, но града-тъ Іерусалимъ все ся намира още въ плачевно положеніе: стѣны-тъ му сж развалены, врата-та му изгорены, хора-та сж безъ домовъ, народа-тъ бѣденъ и въ прѣзрѣніе у всички-тъ му сосѣды. Неемія не смѣлъ да проси царя да даде помощь на несчастны-тъ му братія, но плакалъ и обърнулъ ся къмъ Бога съ молитвѣ—и Богъ му чулъ молитвѣ-тъ.

Веднажъ, во время-то на трапезѣ-тъ, той, по обыкновеніе, подавалъ чашѣ-тъ съ вино на царя, който погледилъ на него и попыталъ: „какво нѣчто ся е случило съ тебе, Нееміе? Види ся, не си боленъ, а лице-то ти е печално.“—„Ахъ, господарю!“ отговорилъ Неемія : „какъ да ми не е печално лице-то, кога града-тъ, гдѣ-то сж живѣли мои-тъ праотцы, е опустѣлъ; стѣны-тъ му сж развалены, врата-та му обрѣжты въ пепель!“—„А что просишь ты отъ мене?“ попыталъ царя-тъ. Неемія вознесълъ мысленно сърдечнѣ молитвѣ камъ Бога и отговорилъ: „господарю! ако сжмъ нашъ милость прѣдъ тебе, то испрати мя въ Іерусалимъ и позволи ми да го возобновѣ!“ Царя-тъ, и царица-та, която сѣдѣла до него, попытали и двама-та: дълго ли время ще ся забавишь на пѣтъ? Кога ще ся върнешъ пакъ до насъ?“ Неемія опрѣдѣлилъ время на свое-то бавенне и возвращанне; царя-тъ ся согласилъ на тоя срокъ, отпустилъ го твърдѣ милостиво и испратилъ съ него едно отдѣленіе всадницы да го пазятъ по пѣтъ до Іерусалимъ.

Като стигнълъ въ Іерусалимъ, Неемія обгледалъ града и, като събралъ колкото ся намирали тамъ Іудеи, наченълъ да го гради съ голѣмо прилежаніе. Той работилъ наедно съ народа, пожертвовалъ всичко-то си имане за построеніе на града и за прѣхранѣ на бѣдны-тъ и неусыпно за всичко настоявалъ. Самарійскы-тъ началници ся насмивали на